Tamara Pahomi
Liliana Popovschi

REFLECTAREA CARACTERULUI SISTEMIC AL LEXICULUI ÎN DICȚIONARELE IDEOGRAFICE

Astăzi nimeni nu mai contestă caracterul sistemic al lexicului, deşi acesta prezintă anumite particularități. Spre deosebire de sistemul fonologic şi de cel morfologic, care conțin un număr finit de elemente şi, prin urmare, au un caracter închis, sistemul lexical dispune de un inventar nelimitat de unități. Dacă admitem faptul că vocabularul limbii este o reflectare a realității, „imaginea lumii gândită de un popor prin intermediul limbii sale" [1, p. 226], iar aspectele realității care trebuie desemnate sunt infinite, atunci şi numărul cuvintelor este infinit. Una din particularitățile de bază ale sistemului lexical este deci caracterul său deschis.

Lexicul este şi compartimentul cel mai mobil al limbii, fiind cel mai expus influențelor extralingvistice, reflectând imediat schimbările din realitatea înconjurătoare. Din necesitatea de a numi obiectele noi, create de om, sau obiectele şi fenomenele descoperite în procesul cunoaşterii cuvinte noi apar în limbă fie prin folosirea mijloacelor interne ale limbii, fie prin împrumuturi din alte limbi, iar cuvintele existente suferă restructurări permanente. Unele cuvinte dispar atât din cauze extralingvistice (dispariția obiectelor, fenomenelor), cât şi din cauze lingvistice (uzura fonetică, uzura semantică, omonimia insuportabilă).

Specificul sistemului lexical este legat şi de natura complexă a cuvântului ca unitate de bază a vocabularului şi a limbii în general. Având funcție denominativă, cuvântul este o unitate biplană, care dispune de latură materială (forma cuvântului, învelişul sonor) şi de latură ideală (conținutul semantic, semnificația cuvântului, latura noțională, conceptuală a cuvântului). Între cele două laturi ale cuvântului nu există simetrie perfectă. Există numeroase cazuri când unui semnificat îi corespund mai multe semnificante sau când un semnificant redă mai multe semnificate.

Natura biplană a cuvântului a determinat dezvoltarea a două direcții de analiză lexicologică: semasiologică şi onomasiologică. Analiza semasiologică (< gr. *semasia* „sens, semnificație" + *logos* „cuvânt, ştiință") porneşte de la formă pentru a ajunge la conținut, ea se axează pe latura semantică a cuvântului, evidențiind în special structura semantică a unităților lexicale. Analiza onomasiologică (< gr. *onomasia* „denumire" + *logos* „cuvânt, ştiință") porneşte de la noțiune pentru a ajunge la denumirea ei. Ea se interesează de modul în care se constituie denumirile noțiunilor, a obiectelor şi fenomenelor din realitatea înconjurătoare.

Caracterul bidimensional al unităților lexicale şi asimetria celor două laturi determină structura complexă a sistemului lexical.

BDD-A6691 © 2013 Academia de Ştiințe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:04:07 UTC)

Sistemul lexical, ca orice alt sistem, presupune existența opozițiilor, bazate pe raporturi asociative aparținând planului paradigmatic, şi a subsistemelor lexicale ca expresie a organizării sale structurate. Orice unitate lexicală intră în diverse raporturi asociative cu alte unități lexicale. Reluând exemplul lui F. de Saussure, cuvântul *enseignement* se asociază cu *enseigner*, *enseignons*, *enseignant* etc. în baza comunității morfemului radical, cu *armement*, *changement* etc. în baza comunității sufixului, iar din punct de vedere semantic el se asociază cu *instruction*, *apprentissage*, *éducation* etc. [2, p. 137-138].

După cum se menționează în literatura de specialitate, relațiile care se stabilesc între cuvinte se manifestă fie în planul expresiei, la nivel formal, fie în planul conținutului, la nivel semantic, fie în planul expresiei şi al conținutului concomitent, iar în baza acestor relații apar anumite fenomene lexicale. În planul expresiei se atestă relații de omolexie (coincidență totală a formelor cuvintelor, numită tradițional omonimie), paralexie (coincidență parțială a formelor cuvintelor) şi eterolexie (necoincidență a formelor). În planul conținutului se manifestă relații de omosemie (coincidență totală a sensurilor, numită în terminologia tradițională sinonimie), parasemie (coincidență parțială a sensurilor), o varietate a căreia este antisemia (antonimia), şi eterosemie (lipsa de coincidență a sensurilor). În planul expresiei şi al conținutului se atestă derivarea şi parasemolexia sau paronimia. Un fenomen specific al sistemului lexico-semantic este polisemia, capacitatea cuvintelor de a avea mai multe sensuri [3, p. 37-83].

Constituind unitatea unei forme şi a unui conținut semantic, cuvântul poate face parte din diferite subsisteme formale, semantice sau semantico-formale. Unitățile între care se stabilesc raporturile paradigmatice prezentate mai sus formează aşa-numitele *paradigme lexico-semantice* sau *clase lexico-semantice*. Sinonimele, antonimele, omonimele, familiile de cuvinte etc. sunt considerate astfel de paradigme sau clase. F. de Saussure vorbeşte în acest sens despre câmpuri asociative.

Abordarea relațională a lexicului, „considerat multă vreme drept absolut eterogen şi lipsit de orice caracter sistematic" [4, p. 157], şi încercarea de a-l structura în micro-sisteme a condus la apariția teoriei câmpurilor. Termenul *câmp* desemnează un fragment din ansamblul lexical al limbii, o manieră de grupare a cuvintelor unei limbi, dar şi de segmentare lexicală. Totuşi noțiunea de câmp este interpretată în mod diferit de către cercetători, luându-se în considerație diverse criterii, inclusiv extralingvistice, fapt confirmat şi de diversitatea termenilor utilizați: câmp lingvistic, câmp lexical, câmp semantic, câmp lexico-semantic, câmp morfo-semantic, câmp conceptual, câmp onomasiologic etc. În aceste condiții, termenul *câmp* rămâne destul de ambiguu. Cu toate acestea, analizei câmpurilor i s-a acordat o atenție destul de mare, „apreciindu-se unanim că *nu se poate studia structural întreg vocabularul niciunei limbi*" [5, p. 156], iar „descrierea fiecărui câmp în parte ar permite să se desprindă diferitele caracteristici care pot fi atribuite *ansamblului vocabularului*" [5, p. 157].

Teoria câmpurilor lingvistice se conturează prin anii '30 ai secolului al XX-lea şi este legată de numele lingvistului german J. Trier care, în teza sa de doctorat (*Der*

BDD-A6691 © 2013 Academia de Ştiințe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:04:07 UTC)

deutsche Wortschatz im Sinnbezirk des Verstandes: Die Geschichte eines sprachlichen Feldes, Heidelberg, 1931), întreprinde o descriere a evoluției câmpului lexical al cunoașterii în germana veche de sus până în sec. al XIV-lea.

Încercări de a depista modul de organizare a lexicului s-au făcut înaintea lui Trier. Despre unele din aceste încercări vorbeşte Dinu Moscal în articolul *Viziuni structurale asupra lexicului înainte de teoria câmpurilor lexicale elaborată de Jost Trier* [6]. Teoria despre câmpul lexical, ca model de structurare a vocabularului, derivă din viziunea limbii ca realitate structurată după principii proprii la toate nivelurile sale, formulată de Wilhelm von Humboldt. Printre precursorii teoriei câmpului lexical, cercetătorul ieşean îi mai aminteşte pe K. W. L. Heyse, E. Tegnér, C. Abel, R. M. Meyer, Adolf Stöhr, H. Werner, care însă nu au formulat teorii solide privind câmpul lexical, ci mai degrabă au intuit existența câmpurilor [6, p. 98-100]. Însuşi Trier consideră că „teoria sa despre câmp i se datorează în primul rând lui Saussure" [6, p. 101]. În 1890 şi lingvistul rus M. M. Pokrovski a emis opinia despre caracterul de sistem al lexicului şi despre necesitatea de a studia cuvintele în cadrul unor grupuri comune tematice, sinonimice, morfologice [7, p. 47-48].

Printre lingviştii care au dezvoltat teoria câmpurilor, fondată de Trier, se numără L. Weisgerber, W. Porzig, G. Ipsen, St. Ullman, E. Coşeriu, G. Matoré, P. Guiraud, O. Ducháček, A. I. Kuznețova, A. A. Ufimțeva, S. Berejan, A. Bidu-Vrănceanu etc.

De exemplu, conform concepției lui Otto Ducháček, formulată în *Précis de sémantique française* [8], există două tipuri de câmpuri lingvistice: câmpuri lexicale (champs linguistiques de mots), constituite în funcție de forma unităților lexicale, şi câmpuri semantice (champs linguistiques d'idées), organizate în funcție de conținutul semantic al unităților lexicale. Câmpurile semantice se împart în câmpuri contextuale şi câmpuri conceptuale. Câmpurile contextuale se constituie din unități lexicale grupate după analogia semantică, în funcție de contiguitatea conținutului semantic. Câmpurile conceptuale grupează unitățile lexicale în jurul unui concept. Deşi consideră că, pentru a avea o imagine completă despre structura vocabularului, trebuie studiate toate tipurile de câmpuri menționate, autorul insistă totuşi asupra investigației câmpurilor conceptuale care corespund necesităților şi tendințelor naturale ale vorbitorilor.

Câmpurile conceptuale sunt în principiu câmpuri onomasiologice [9, p. 8], deoarece au ca punct de plecare conceptul, iar analizând un câmp conceptual se pot formula ipoteze privind lexicul în general ca macrostructură onomasiologică [9, p. 9-10].

Câmpurile conceptuale sunt cele mai vaste ansambluri în cadrul vocabularului, dar sunt mai dificil de delimitat în comparație cu clasele paradigmatice (sinonimele, antonimele etc.).

Deşi termenul de *câmp* este aplicabil şi paradigmelor lexico-semantice, de obicei el se foloseşte pentru a desemna arii lexicale mai largi. Câmpul presupune şi el existența unei relații paradigmatice între termeni, dar ceea ce deosebeşte o paradigmă lexico-semantică de un câmp este faptul că „*paradigma lexico-semantică este indivizibilă* în alte paradigme lexico-semantice, iar ... *un* **câmp** *nu coincide* obligatoriu *cu o singură paradigmă*, ... un **câmp** nu poate fi interpretat decât ca *o clasă paradigmatică în sens larg*" [5, p. 158].

BDD-A6691 © 2013 Academia de Ştiințe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:04:07 UTC)

Câmpul implică, de asemenea, ideea de subordonare. Subordonându-se ansamblului vocabularului, câmpul are la rândul său capacitatea „de a se ramifica în alte clase paradigmatice" [5, p. 158]. În viziunea cercetătoarei A. Budu-Vrănceanu există câmpuri constituite dintr-o singură paradigmă, numite câmpuri monoparadigmatice (de exemplu, denumirile locuinței), câmpuri constituite din mai multe paradigme, numite câmpuri poliparadigmatice (de exemplu, numele de rudenie care desemnează rudenia de sânge şi rudenia prin alianţă), şi câmpuri constituite din mai multe câmpuri, numite şi supraansambluri (de exemplu, câmpul animalelor este constituit din denumirile animalelor domestice şi denumirile animalelor sălbatice, care la rândul lor pot fi divizate în mai multe paradigme) [5, p. 165]. În interiorul câmpului termenii se subordonează unui termen generic, numit *arhilexem*, în baza relației hiperohiponimice. Astfel arhilexemul /animal/ permite gruparea unităților lexicale care denumesc animalele, el constituind hiperonimul celorlalte denumiri din interiorul câmpului dat. Semnificatul arhilexemului este *arhisememul*, adică ansamblul semelor comune tuturor membrilor câmpului, „reuniunea sau intersecția tuturor semelor dintr-un asemenea ansamblu lexical" [10, p. 33].

Deşi în interiorul câmpului termenii sunt organizați în mod riguros, ei pot intra în baza formei sau a sensului în relații paradigmatice cu elementele altui câmp, cu care astfel are tangențe. Acest lucru demonstrează că „lexicul nu e o îngrămădire haotică de elemente, ci un sistem de microstructuri cu cele mai complexe relații" [4, p. 159]. Lexicul care face parte din sistemul limbii reprezintă şi el un sistem de sisteme.

Organizarea lexicului în câmpuri conceptuale (onomasiologice) îşi găseşte reflectare în lexicografia ideografică. Dicționarele ideografice mai sunt cunoscute şi ca dicționare onomasiologice, având drept bază teoretică onomasiologia, dicționare analogice, grupând cuvintele conform analogiilor pe care le evocă, dicționare tematice, prezentând materialul lexical pe grupuri tematice (câmpuri), sau dicționare-thesaurus, propunându-şi să prezinte întregul inventar de cuvinte cunoscute ale unei limbi, clasificându-le după noțiunile cărora le corespund.

Clasificarea noțională a cuvintelor, ce se opune celei tradiționale, alfabetice (semasiologice), a apărut în sec. al XIX-lea. Printre cele mai cunoscute dicționare ideografice putem numi: Peter M. Roget. *Thesaurus of English words and phrases, classified and arranged so as to facilitate the expression of ideas and assist in literary composition.* London: 1852; Prudence Boissière. *Dictionnaire analogique de la langue française (répertoire complet des mots par les idées et des idées par les mots*). Paris, 1862; Paul Rouaix. *Dictionnaire des idées suggérées par les mots.* Paris: 1897; Franz Dornseiff. *Der deutsche Wortschatz nach Sachgruppen, mit alphabetischem Generalregister.* Berlin: 1959; Julio Casares. *Diccionario ideologoco de la lengua espanola*. Barcelona, 1959.

Valoarea practică a dicționarelor ideografice nu poate fi contestată, din moment ce principiul onomasiologic care stă la baza elaborării lor corespunde punctului de vedere al vorbitorului şi ține seama de necesitățile sale de comunicare [11, p. 4]. Totuşi elaborarea unor astfel de dicționare nu este lipsită de dificultăți. Principala problemă

BDD-A6691 © 2013 Academia de Ştiințe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:04:07 UTC)

cu care se confruntă autorii de dicţionare ideografice este clasificarea unităţilor de vocabular. Numărul şi componenţa câmpurilor onomasiologice, aranjarea ierarhică a elementelor câmpurilor diferă de la un dicţionar la altul. Această stare de lucruri este determinată de mai mulţi factori: subiectivismul autorilor, imposibilitatea de a reda exact relaţiile lexicale în toată complexitatea lor, concepţia filosofică a autorilor dicţionarului, viziunea lor asupra organizării realităţii. Se ştie că vocabularul este o reflectare a realităţii. Existenţa şi funcţionarea sistemului lexico-semantic este determinată de caracterul sistemic al imaginii lumii, reflectată de conştiinţa umană. Legăturile structural-semantice între unităţile limbii reflectă legăturile şi relaţiile între obiectele şi fenomenele realităţii. În această ordine de idei, dicţionarul ideografic îşi propune să fie o reprezentare grafică a imaginii conceptuale a lumii, exprimată cu mijloace lexicale. Nu este un obiectiv uşor de atins, de aceea preocuparea lexicografilor este, bineînţeles, perfecţionarea principiilor de delimitare a sferelor conceptuale şi de divizare a lor în câmpuri şi micro-câmpuri, în vederea sporii gradului de obiectivitate a dicţionarelor ideografice. Pentru a atinge acest scop este necesară stabilirea cât mai exactă a legăturii dintre sistemul lexico-semantic al limbii şi imaginea conceptuală a lumii, precum şi analiza complexă a raporturilor lexico-semantice existente între unităţile lexicale.

Una din cele mai reuşite clasificări a noţiunilor este considerată cea a lingviştilor Rudolf Hallig şi Walther von Wartburg (*Système raisonné des concepts pour servir de base à la lexicographie / Begriffssystem als Grundlage fur Lexigraphie*. *Versuch eines Ordnungsschemas* – Berlin: Akademie-Verlag, 19632 [19521]). Schema elaborată de cei doi autori cuprinde trei mari sfere conceptuale: Universul, Omul, Universul şi omul, divizate în domenii şi subdomenii [7, p. 50-51; 12]. Această clasificare a fost aplicată de Kurt Baldinger, discipol al lui W. von Wartburg, la elaborarea a două dicţionare onomasiologice: *Dictionnaire onomasiologique de l'ancien gascon* (DAG) et *Dictionnaire onomasiologique de l'ancien occitan* (DAO), publicate în 1975.

În capitolul *Идеографическая картина мира* din lucrarea *Основы духовной культуры в картинах мира* [13], lingvistul rus V. P. Danilenko analizează schemele ideografice ale mai multor autori (Ch. Bally, G. M. Meyer, F. Dornseiff, J. Casares, R. Hallig şi W. von Wartburg) şi ajunge la concluzia că cea propusă de R. Hallig şi W. von Wartburg este, într-adevăr, mai elaborată, mai apropiată de tabloul filosofic al lumii, deşi nici ea nu este perfectă. La sfârşitul capitolului Danilenko prezintă propria clasificare a conceptelor, bazată pe o abordare evoluţionistă, cuprinzând cinci sfere noţionale: Универсалии, Мертвая природа, Живая природа, Психика, Культура.

Recent a fost publicat *Dicţionarul onomasiologic al limbilor romanice* [14] în 6 volume (*Dictionnaire onomasiologique des langues romanes* (DOLR), 1991-1996), proiect al cercetătorului Henri Vernay, prezentat pentru prima oară la congresul de lingvistică romanică de la Trèves, în 1986 [15, p. 203]. Vernay propune propria structură conceptuală globală ierarhizată, divizată în domenii şi câmpuri. Grila sa este mai suplă şi permite anumite înlănţuiri ale câmpurilor, astfel încât un concept îşi poate găsi locul în mai multe câmpuri noţionale. De exemplu, *ureche* se găseşte atât în câmpul

BDD-A6691 © 2013 Academia de Ştiinţe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:04:07 UTC)

„Corpul uman şi părţile lui", cât şi în câmpul „Senzaţii fizice" [15, p. 203]. Câmpurile noţionale tratate în lucrare aparţin următoarelor domenii: monde abstrait-monde concret, le monde humain, la vie humaine dans son déroulement, l'anatomie humaine (vol. I); domaine psycho-physique, domaine moral et intellectuel (vol. II); adhésion/refus, vérité-contre-vérité, le domaine causal, états et changements d'états, organisation de l'espace (vol. III); relations interhumaines, activité-travail (vol. IV); monde professionnel, monde agricole, eaux et forets, viticulture (vol. V); subsistance, cuisine et repas, domaine vestimentaire, ameublement (vol. VI).

Un proiect original şi ambiţios este cel iniţiat în 1997 la Tübingen de lingvişti germani Andreas Blank şi Peter Koch. Este vorba de *Dicţionarul etimologic şi cognitiv al limbilor romanice* (DECOLAR), care are drept scop să prezinte denumirile părţilor corpului omenesc, ale funcţiilor şi calităţilor lor, precum şi ale percepţiilor senzoriale, intelectuale şi emoţionale ale omului, să indice etimologia lor şi să le clasifice după strategiile de denominare (semnul motivant care le-a generat şi procedeele denominative) [16, 17]. Deşi acoperă un cadru conceptual destul de restrâns, dicţionarul deschide calea pentru o onomasiologie cognitivă diacronică (etimologie cognitivă) [17].

Dicţionarele ideografice pot servi drept sursă pentru o mai bună cunoaştere a vocabularului unei limbi. Deseori ele sunt utilizate în scopuri didactice, pentru însuşirea unui număr cât mai mare de unităţi lexicale şi actualizarea lor ulterioară în vorbire, în special în predarea limbilor străine. Nu în zadar, multe dicţionare elaborate după principiul onomasiologic sunt bi- sau plurilingve [18, 19, 20, 21].

Lexicografia românească cunoaşte câteva lucrări de acest tip: *Dicţionar analogic* de Ştefan Florescu (Bucureşti, Editura Universul, 1938, 141 p.), *Dicţionar analogic şi de sinonime al limbii române* de Marin Bucă, Ivan Evseev, Franscisc Király, Dumitru Craioveanu, Livia Vasiluţă (Bucureşti, Editura Ştiinţifică şi Pedagogică, 1978, 479 p.), *Dicţionar tematic al limbii române* de Marin Bucă (Bucureşti, Editura Vox, 2000, 351 p.). În prezent la sectorul de Lexicologie şi Lexicografie al Institutului de Filologie al AŞM este în proces de elaborare *Dicţionarul explicativ tematic al limbii române*.

Reflectarea organizării ierarhice a lexicului în dicţionarele ideografice confirmă caracterul său sistemic.

Referinţe bibliografice

1. Evseev I., Şerban V. *Vocabularul românesc contemporan*. Timişoara: Facla, 1978.

2. Saussure F. de. *Cours de linguistique générale*. Paris, 1995.

3. Bahnaru V. *Elemente de lexicologie şi lexicografie*. Chişinău: Ştiinţa, 2008.

4. Dumeniuc I. Z., Matcaş N. G. *Introducere în lingvistică (cu elemente de lingvistică generală)*. Chişinău: Lumina, 1980.

5. Bidu-Vrănceanu A., Forăscu N. *Modele de structurare semantică. Cu aplicaţii la limba română (Polisemie, sinonimie, antonimie, câmpuri*). Timişoara: Facla, 1984.

BDD-A6691 © 2013 Academia de Ştiinţe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:04:07 UTC)

6. Moscal D. *Viziuni structurale asupra lexicului înainte de teoria câmpurilor lexicale elaborată de Jost Trier* // „Philologica Jassyensia", An VII, Nr. 1 (13), 2011, p. 97-105.

7. Степанов Ю. С. *Основы общего языкознания*. Издание второе, переработанное. Москва: «Просвещение», 1975.

8. Ducháček O. *Précis de sémantique française*. Brno, 1967.

9. Ostrá R. *Structure onomasiologique du travail en français (Etude diachronique d'un champ conceptuel)*. Brno: Universita J. E. Purkyné, 1974.

10. Bidu-Vrănceanu A., Forăscu N. *Limba româna contemporană: lexicul.* Bucureşti: Humanitas Educaţional, 2005.

11. Ricken U. *Observaţii asupra onomasiologiei* // LR, IX, 1960, nr. 4, p. 3-23.

12. http://www.enzyklopaedie.ch/dokumente/onomasiologie_folder/Hallig-vWartburg % 20REISE.pdf

13. Даниленко В. П. *Идеографическая картина мира* // Даниленко В. П., Даниленко Л. В. *Основы духовной культуры в картинах мира.* Иркутск, 1999. http://old.islu.ru / danilenko/kartiny/kartin.htm

14. Vernay H. *Dictionnaire onomasiologique des langues romanes: DOLR*. Tübingen: M. Niemeyer, 1991-1996. http://www.worldcat.org/title/dictionnaire-onomasi- ologique-des-langues-romanes-dolr/oclc/ 26589311

15. Chambon Jean-Pierre. Recenzie la *Henri Vernay. – Dictionnaire onomasiologique des langues romanes (DOLR). II : Domaine psycho-physique, domaine moral et intellectuel*. Tübingen, Niemeyer, 1992 // Cahiers de civilisation médiévale, Année 1995, Volume 38, Numéro 150, p. 203-205. http://www.persee.fr/web/revues/home/prescript/narticle/cmed _0007-731_1995_num_38_150_2614_t1_0203_ 0000_2

16. Gévaudan P., Koch P. *DECOLAR Dictionnaire étymologique et cognitif des langues romanes. Les parties du corps humain. Manuel théorique et pratique*. Tübingen, 2011, 46 p. http://www.decolar.uni-tuebingen.de/p/manuel.php

17. Blank A., Koch P. *Onomasiologie et étymologie cognitive: l'exemple de la tête* // *Actas do 1º Encontro Internacional de Linguística Cognitiva*. Oporto: Faculdade de Letras, 1999. p. 49-71. http://ler.letras.up.pt/uploads/ficheiros/4476.pdf

18. Ragoncsa L. *English-Hungarian Thematic Dictionary*. 2011. http://hunlang.files. wordpress. com/ 2011/12/english-hungarian-thematic-dictionary.pdf

19. Ramík D. M. *Dictionnaire wallisien*. http://dominicweb.eu/fr/fakauvea/tematicke-slovniky-a-fraze

20. Riedenauer B. *Dicţionar italian-român tematic*. Bucureşti: Niculescu, 2003.

21. Opriţoiu E., Roşu D. *Dicţionar tematic francez-român-englez*. Bucureşti: EduSoft, 2006.

Institutul de Filologie
Institutul de Relaţii Internaţionale din Moldova
(Chişinău)

BDD-A6691 © 2013 Academia de Ştiinţe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:04:07 UTC)